

NOVINKY

Základní škola a Základní umělecká škola Karlovy Vary

Karlovy VARY°

listopad 2023

web: www.zsazus.cz, e-mail: skola@zsazus.cz

Zahájení nového školního roku v ZŠ a ZUŠ

Každý nový školní rok přináší očekávání toho, co nás čeká v oblasti vzdělávání. Pro školní rok 2023/2024 přicházíme s novinkami a výzvami, které ovlivní životy našich žáků i pedagogů.

Základní škola

Naše základní škola znamená nárůst počtu žáků o pět ve srovnání s předchozím školním rokem. Loni bylo zapsáno 458 žáků, zatímco letos nás navštěvuje 463 dětí. Lze tedy říci, že počet našich žáků je stabilizovaný.

vaný.

Máme však také povinnost informovat vás o probíhající rekonstrukci fasády budovy prvního stupně na Šmeralově 40. Původně jsme očekávali dokončení této práce letos, ale kvůli nepředvídaným okolnostem bylo dokončení přesunuto na léto 2024. Bezpečnost a komfort našich žáků jsou pro nás prioritou, v tomto případě jde navíc i o bezpečí chodců (fasáda už byla opravdu v žalostném stavu), a proto jsme přistoupili ve

spolupráci s městem Karlovy Vary k této nezbytné rekonstrukci.

Začala rovněž vestavba podkroví budovy druhého stupně na Šmeralově 15, je ale provázena nepředvídanými komplikacemi (o tom více na jiném místě). Dokončení této rekonstrukce je plánováno na léto 2024, ačkoli přesný termín zatím není znám. Tato investice do našich prostor nám umožní nabídnout ještě lepší podmínky pro výuku a rozvoj talentů našich žáků.

Základní umělecká škola

Základní umělecká škola je důležitou součástí naší školy. Loni bylo přihlášeno 1058 žáků do různých uměleckých oborů. Z toho 125 se věnovalo tanečnímu oboru, 186 dětí bylo ve výtvarném oboru, 56 v literárně dramatickém oboru a 691 se zapojilo do hudebního oboru. Pro školní rok 2023/2024 máme 1038 registrovaných žáků. V tanečním oboru studuje 124 žáků, ve výtvarném oboru 174, v literárně dramatickém oboru 63 a hudebním oboru

677.

Přestože nás čekají změny a výzvy, naše oddanost vzdělávání a kultuře zůstává silná. Jsme připraveni na nový školní rok a věříme, že společnými silami vytvoříme prostředí, ve kterém naši žáci budou moci růst a rozvíjet své dovednosti. Těšíme se na všechny výzvy, které nám přinese školní rok 2023/2024 a na setkání s našimi talentovanými žáky.

Mgr. Břetislav Svoboda

Adaptační výjezd 6. tříd

Ve dnech 7. – 8. 9. 2023 se uskutečnil adaptační výjezd 6. ročníku na Mariánské v penzionu Dukla. Účastnilo se ho 60 žáků, 4 učitelé a 1 asistentka.

První společná akce byla zaměřena na budování pozitivních vztahů při přechodu na 2. stupeň ZŠ.

Během dvou dnů hrály děti různé hry, při kterých měly možnost se vzájemně seznámit, lépe se poznat a spolupracovat v týmech.

O večerní zábavu se postaraly samy. Hezké počasí jim také umožnilo prozkoumat nejbližší okolí a zahrát si ne-tradiční hry.

Garantem programu pro 6. A byla Hana Sarkisová, školní metodička prevence a pro 6. B Karel Dyk. Obě třídní učitelky a asistentka byly především v roli pozorovatelů. Do některých činností se spolu se svými novými žáky aktivně zapojovaly.

Máme radost z toho, že

se výjezdu zúčastnili všichni šestáci. Poděkování patří Karlovarskému kraji, který nám velkou měrou na tuto akci přispěl.

Mgr. Hana Sarkisová
ŠMP

Lyžařský kurz 7. ročníků 2023/24

Termín: 18. 3. - 23. 3. 2024

Místo:

SKIAREÁL Klínovec

Ubytování:

Penzion Hraníčář, Háj

Předpokládaná cena:

4 900 Kč

Cílem lyžařského kurzu je předat žákům vědomosti, dovednosti a návyky pro pohyb. Osvojují si nové pohy-

bové dovednosti a bezpečný pohyb na sněhu. Hlavním významem kurzu je výcvik, který musí být přizpůsoben stupni pohybových dovedností. Důležitou částí výcviku je seznámení s metodikou lyžování. Žáci se učí s lyžařskou výzbrojí a výstrojí, o údržbě lyží, bezpečnosti na horách, horské službě, první pomoci a prevenci.

G. Szatmaryová

Prostředí školy se postupně proměňuje

Nová vestavba podkrovní, která měla původně být dokončena v polovině ledna 2024, začíná nabírat konkrétní obrysy. Tato modernizace přinese nejen estetické zlepšení budovy, ale také zásadní vylepšení v oblasti vzdělávání. Po dokončení budou k dispozici dvě učebny pro výuku cizích jazyků, učebna přírodních věd, dvě počítačové učebny a několik kabinetů.

Stavba se zkomplikovala kvůli zjištění, že nosné trámy krovu a části pozednice jsou postiženy dřevomorkou, což vyžaduje jejich výměnu. Toto neočekávané zjištění vedlo k důkladné revizi plánů a náročným opravám. I přes tuto nepříjemnou situaci věřím, že se zhotoviteli ve spolupráci s městem Karlovy Vary podaří zajistit, že práce bude provedena kvalitně

a bezpečně, aby nové prostory mohly sloužit žákům co nejdříve. V současné době je hotový ocelový rošt, na který bude položena nová podlaha, a práce postupují podle plánu.

Vestavba podkroví nabídne škole moderní učebny, které budou odpovídat standardům současného vzdělávání. Dvě učebny cizích jazyků umožní žákům a jejich učitelům věnovat se studiu jazyka s využitím moderních pomůcek a výukového prostředí, zatímco učebna přírodních věd bude sloužit i jako laboratoř pro experimenty. Dvě počítačové učebny zase poskytnou moderní technologické vybavení pro výuku informatiky a digitálních dovedností.

Jakmile budou hotové veškeré stavební úpravy, následovat budou dvě vý-

běrová řízení na dodávku nábytku a pomůcek do nových učeben. Tato investice umožní škole nejen modernizovat své vybavení, ale také vytvořit prostředí, které podporuje efektivní vzdělávání a rozvoj studentů.

Budoucí kabinety v podkroví budou mít multifunkční využití. Tyto nové prostory budou přínosem i pro žáky a pedagogy základní umělecké školy, kterým se vhodných prostor k výuce stále nedostává.

I přes nečekané komplikace způsobené napadením dřevomorkou je důležité ocenit snahu všech zúčastněných o zajištění bezpečného a kvalitního prostředí pro vzdělávání. S očekávaným dokončením v nadcházejících měsících mohou žáci a pedagogové očekávat nové moderní a funkční

prostory, které posílí výukové prostředí na škole a přispějí k lepšímu vzdělání pro všechny.

Na 1. stupni školy byly v létě zahájeny práce na nové fasádě. Ty měly být dokončeny do konce října tohoto roku, došlo však ke skluzu a dokončení celé stavby muselo být posunuto. Na severní a východní straně budovy bude nová fasáda hotová do konce listopadu. Avšak oprava jižního průčelí budovy bude dokončena až v létě 2024 jednak z důvodu víceprací, které čekaly na schválení, a jednak proto, že odstraňování betonových říms je velmi hlučné a za provozu by tyto práce prakticky znemožnily výuku.

Kromě práce na fasádě máme v úmyslu opravit stříšku nad spojovacím krčkem do tělocvičny. Tato oprava

je pro nás klíčová. Jednak je stříška poškozená a dochází zde k zatékání a současně zajišťuje, že nová fasáda bude harmonicky navazovat na další úpravy budovy. Tím se vytvoří jednotný vzhled celého budovy.

Oprava fasády a střechy jsou důležité nejen z estetického hlediska, ale také z hlediska energetické efektivity a dlouhodobé udržitelnosti. Moderní izolační materiály pomohou snížit energetickou spotřebu školy a poskytnou lepší odolnost proti povětrnostním vlivům.

I přes drobné zpoždění se těšíme na dokončení těchto důležitých úprav, které vytvoří příjemné a moderní prostředí pro všechny naše žáky i pedagogy.

Mgr. Břetislav Svoboda

Projekt Šablony 4

Naše škola se zapojila do projektu Operační program Jan Amos Komenský, který je již čtvrtou řadou projektu známého spíše pod názvem „šablony“. Projekt je spolufinancován Evropskou unií. Upřesňující název projektu pro naši školu je „Personální podpora a podpora vzdělávání v ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary“ a jsou do něj zapojeny oba stupně základní školy, základní umělecká škola i školní družina. Realizace probíhá od července 2023 do června 2025.

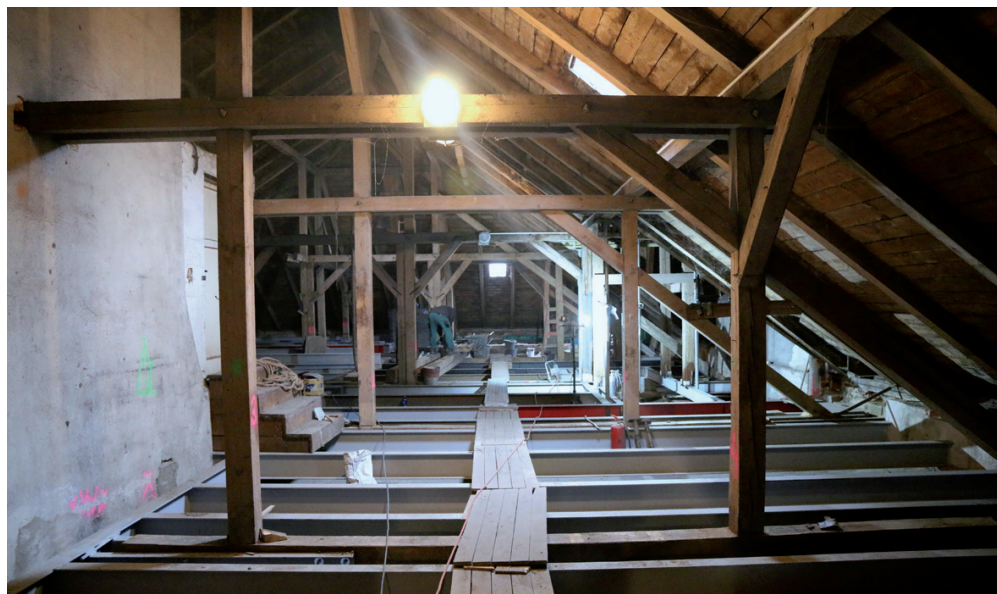
Co je to vlastně šablona? Je to specifický požadavek na aktivitu, jejímž splněním dostane škola finanční prostředky. Ty lze využít nejen na náklady, které aktivitou

vzniknou, ale i na další výdaje, například učební pomůcky, techniku atp. Škola se například šablonou s názvem „Inovativní vzdělávání žáků“ zaváže zrealizovat 32 hodin inovativní výuky. U této šablony je na výběr několik variant inovace, kupříkladu tandemová výuka dvou učitelů v jedné třídě, výuka s využitím moderních technologií nebo projektová výuka. Splněním šablony tedy škola získá určitou finanční částku z peněz evropských fondů. Podmínkou u některých šablon je zapojení žáků ohrožených školním neúspěchem. To lze chápat jako účast žáka, který má z nějakého důvodu problém se zvládnutím učiva.

Tentokrát jsme vybrali tyto okruhy aktivit: podpora školního speciálního pedagoga a kariérového poradce, vzdělávání pracovníků, vzájemná spolupráce pedagogů, již výše zmíněné inovativní vzdělávání, podpora žáků s odlišným mateřským jazykem a odborně zaměřená tematická a komunitní setkávání.

Pevně doufám, že se nám i přes velmi náročnou administrativu a koordinaci podaří šablonami zkvalitnit žákům výuku a přivést do školního rozpočtu potřebné finance pro zlepšení učebních podmínek.

*Mgr. Jan Tumpach
koordinátor projektu*

Pozvánka na vánoční koncerty

ZŠ a ZUŠ pořádá v měsíci prosinci, jako každý rok, několik vánočních koncertů, které se staly už tradicí. Kromě Adventního koncertu ZŠ a ZUŠ v Karlovarském městském divadle 30. listopadu to bude Vánoční koncert Symfonického orchestru ZŠ a ZUŠ 5. prosince v 18 hod. v Lázních III. Zazní nastudování České mše vánoční Jakuba Jana Ryby ve výhradně školním provedení. Sólové party si rozdělili naši žáci Klára Witney, Ema Dubová, Anežka Beránková a Vojta Přiklopil, sbor je sestaven z našich učitelek a učitelů ze základní školy, ze ZUŠ a rodičů našich žáků, hraje symfonický orchestr ZŠ a ZUŠ. Ale nejen to: Symfonický orche-

str se sborem Zvonek uvedou ještě skladbu Jiřího Tepla „Splnilo se písmo svaté“ pro dětský sbor a orchestr.

V posledních letech je nedílnou součástí tohoto koncertu i vystoupení Přípravného orchestru, v kterém se mladší žáci připravují na další vystupování už ve „velkém“ orchestru. Je za tím obrovská práce našich učitelů, kteří to všechno dali dohromady: Marek Rothbauer, Mirka Lendělová, Leoš Kocián, Jan Mikeš, Miljo Milev, Eva Dang, Martin Matuška, Milan Krajíc a další.

12. prosince v Karlovarském městském divadle v 17.17 hod. proběhne Vánoční koncert sborů ZŠ a ZUŠ. Vystoupí na něm jak

přípravný sbor, tak i sbory Rolníčka, Zvoneček a Zvonek, chlapecký sbor Tam-Tam, Sluníčka - to jsou ti naši úplně nejmladší, ale i sbor seniorů, který je už několik let s vánočními sborovými koncerty svázán a na jehož vystoupení se vždy těšíme.

Sborový zpěv je velmi náročná forma hudební produkce. Nejen kvůli nastudování repertoáru, ale i kvůli organizaci koncertů. O to se už několik let zdařile zasluhují sbormistryně Miroslava Lendělová, Karolína Svobodová, Vladimíra Hubená a Ilona Volopichová i korepetitoři Pavlína Petříková, Pavla Šemberová a Karel Šimandl. Na koncertu uslyšíme písně populární

i klasické a samozřejmě také české a moravské koledy.

Na čtvrtek 14. prosince v 19.30 v Karlovarském městském divadle ohlásil Milan Krajíc koncert Big Bandu Šmeralka pod názvem Jazzové Vánoce. Tento koncert je už stálíci v řadě vánočních koncertů a je vždy vyprodán. Milan Krajíc ovšem nezůstává viset

na zaběhnutých principech a vymýšlí stále nové možnosti. Také letos se pustil do něčeho nového, ale své plány zatím úspěšně tají. Nevíme. Jsem ale přesvědčen, že i tentokrát to bude nádherný večer plný kvalitní hudby v kvalitním nastudování.

Mgr. Karel Šimandl

Koncert School Days

V pátek 17. 11. 2023 od 20.00 vystoupí v Lidovém domě ve Staré Roli hudební skupina žáků ZŠ a ZUŠ s názvem School Days. Akce byla nazvána Studenti Spolu. Obsazení kapely:

Adam Horák - bicí
David Pfař - kytara
Barča Šulcová - klávesy
Martina Bilcová - bas. kytara

Anna Ivanová - zpěv
Kateřina Bodláková ml. - zpěv
Veronika Vítová - zpěv

Na akci dále vystoupí skupiny Jamaron a Steven's. Vstupné 100 Kč.

Celý výtěžek bude věnován plavecké akademii Kontakt bez Bariér.

Miroslav Dlouhý

Jazzové Vánoce

Na tradičním koncertě **JAZZOVÉ VÁNOCE 2023**, který je žánrově zaměřen výhradně na jazz, pop, rock a soul, uslyšíte a uvidíte: pěvecké sbory pod vedením M. Lendělové, K. Svobodové a I. Volopichové, taneční skupiny v choreografiích M. Odvodových, L. Sušaninové a P. Šemberové, Symfonický orchestr ZŠ a ZUŠ pod taktovkou M.

Tvůrčí proces, který předchází uvedení, je vždy zajímavou „dobrodružnou“ výpravou, ve které společně nacházíme vizuální i pohybový slovník. Je to vzájemný inspirativní „rozhovor“.

Přijďte opět spolu s námi vstoupit do světa plného imaginace, představ, obrazů a barev.

Petra Blau

Saltatio saltationum – Tanec tanců

Naše škola se může pyšnit tím, že propojuje ve své činnosti všechny umělecké obory - taneční, hudební, dramatický a výtvarný.

Od roku 2011 se tento tvůrčí proces zviditelňuje v rámci uměleckých projektů, které jsou uváděny v prostorách Karlovarského městského divadla.

Prvním počinem byla

Víla Ohře (2011), poté následoval Mistr jazzu (2012), O zem by se rozbilo (2014), Jinoznění (2015), Vita Caroli (2016), Karneval zvířat (2018) a nyní po pěti letech Saltatio saltationum (Tanec tanců).

V celorepublikovém měřítku patříme mezi výjimečné umělecké školy zabývající se touto formou činnosti.

Termíny uvedení:

30. 1. 2024

výchovný koncert pro školy KMD, 10.00

představení pro veřejnost KMD, 18.00

4. 5. 2024

představení pro veřejnost v rámci zahájení lázeňské sezóny, KMD, 16.00

6. 5. 2024

představení pro veřejnost - derniéra, KMD, 18.00

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Šmeralova 336/15,
příspěvková organizace,
360 05 Karlovy Vary

Jazyková úprava: Mgr. Pavlína Harcubová
Grafická úprava: RNDr. Pavla Šemberová

14. 12. 2023 9.30 h KMD

Adventní koncert 2023

Všechny rodiče a přátelé školy zveme na adventní koncert, na kterém se představí školní taneční soubory společně s nejmladšími zpěváky, kteří zpívají v Přípravném pěveckém sboru a v pěveckém sboru Rolnička. Program se zimní a vánoční tematikou připravili žáci naší školy pod vedením svých vyučujících, kterými jsou Petra Blau, Markéta Od-

vodyová, Pavla Šemberová, Lenka Sušaninová, Vladimíra Hubená a Karolína Svobodová.

Adventní koncert ZŠ a ZUŠ K. Vary se koná v Karlovarském městském divadle 30. listopadu 2023 v 17 hodin. Vstupné je 100 Kč a 150 Kč. Vstupenky jsou v prodeji v obvyklých předprodejích.

Mgr. Jiří Zeman

Akce tanečního oboru 2023/2024

30. 11. 2023

Adventní koncert

Karlovarské městské divadlo
17.00 hod.

16. 1. 2024

Zkouška Saltatio saltationum
tělocvična 1. stupeň ZŠ a ZUŠ
8.00 – 13.30 hod.

27. – 28. 1. 2024

taneční workshop pro tanečnice 14+ pod vedením tanečního kolektivu **23 Poems Collective** – K. Peldová, E. Benešová, T. Krejčová, K. Šnajdrová (absolventky taneční konzervatoře Duncan centre Praha) taneční sál ZŠ a ZUŠ

29. 1. 2024

Saltatio saltationum

Prostorová a generální zkouška
KMD

30. 1. 2024

Saltatio saltationum

výchovný koncert pro školy,
KMD, 10.00 hod.
představení pro veřejnost,
KMD, 18.00 hod.

21. 3. 2024

Krajská přehlídka dětských skupin scénického tance
MěKS Horní Slavkov

20. 4. 2024

Krajská přehlídka scénického tance mládeže a dospělých
Tanec, tanec 2024
KMD, 16.00 hod.

25. 4. 2024

Zkouška Saltatio saltationum
tělocvična 1. stupeň ZŠ a ZUŠ
8.00 – 13.30 hod.

4. 5. 2024

Saltatio saltationum

představení pro veřejnost
KMD, 16.00 hod.

6. 5. 2024

Saltatio saltationum

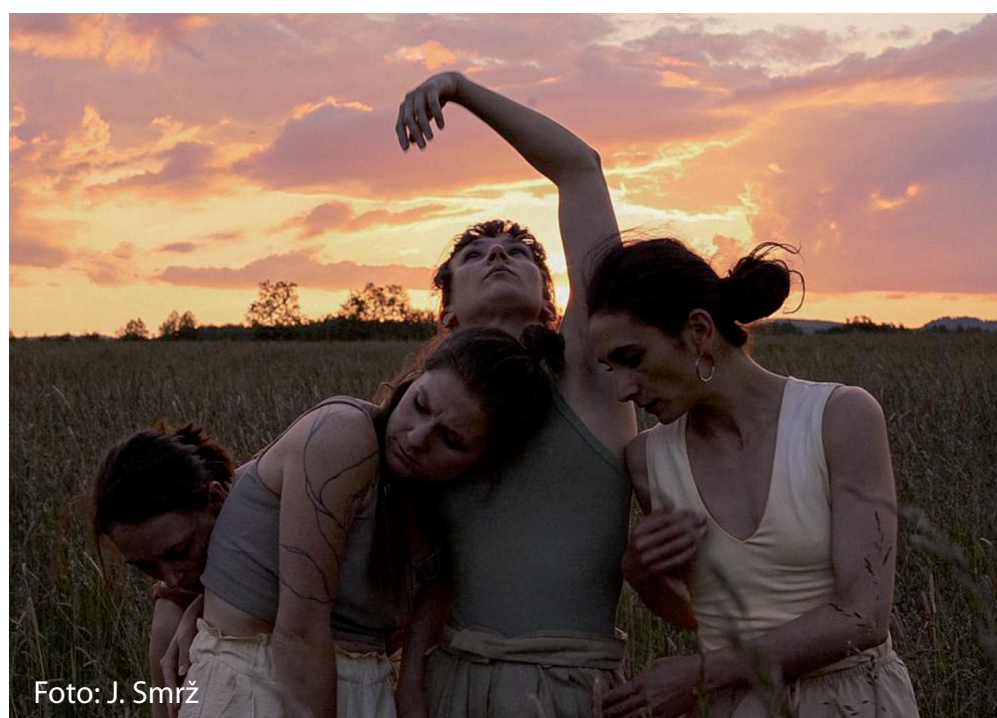
deniéra
představení pro veřejnost
KMD, 18.00 hod.

6. 6. 2024

Taneční (s) ladění

závěrečné vystoupení tanečního oboru
vystoupení pro veřejnost
KMD, 17.00 hod.

Petra Blau

Tančí se všude

Začátkem školního roku došlo k ukončení rekonstrukce tanečního sálu a my se tak navracíme do našeho zázemí.

Dala bych však ráda na vědomí rodičům, že nový taneční sál nemusí znamenat,

že v něm bude probíhat výuka všech žáků. Jsme tu čtyři pedagožky TO a máme k dispozici jeden taneční sál, proto vyučujeme paralelně i v tělocvičně. Některé odpolední skupiny žáků tak do sálu chodit nemohou. Škol-

né v tomto případě zůstává stejné, hradí se z něj náklady na provoz školy.

Děkuji za pochopení situace i za děti, které stále chodí sál nesál.

Markéta Odvodyová

Tanec, tanec 2023 - Jablonec nad Nisou

Ve dnech 27. - 29. 10. 2023 jsme s bývalými tanečnicemi souboru SMLS prožily tři dny plné pohybu v Jablonci nad Nisou na 37. celostátní přehlídce scénického tance mládeže a dospělých.

Naše choreografie „Jdi“ jako by předznamenala celý náš pobyt, během něhož jsme nachodily přes 25 km. Ve dvou večerech jsme v jabloneckém divadle zhlédly 20 choreografií. Náš soukromý rozborový seminář, který následoval na ubytovně, se v bouřlivých debatách protáhl do pozdních nočních hodin. Doufám, že na takové prožití podzimních prázdnin budou tanečnice rády vzpomínat.

Pavla Šemberová

Ohlasy z místního tanečního zpravodaje:

Zůstat? Jít? Každodenní dilema, pocit samoty, jemnost, citlivost a naděje...

Sledujeme kontrastní scénu, kdy v popředí sedí schoulená dívka a za ní v pozadí v opatrnosti chodí ostatní. Cítíme pocit ignorace a čekáme, jak se bude příběh vyvíjet. Vzápětí se shlukují a postupně začínají odvíjet společný pohyb. Jemný, ale velmi silný a poutavý. Motiv ruky dotýkající se tváře se opakuje celou choreografií a stává se tak rukopisem díla. Barevné šaty pěkně dokreslují atmosféru a charakterově odlišují každou tanečnici.

Evička

Jdi. Velmi citlivé dílo, které mi připomnělo, jak společnost a jedinec interagují mezi sebou. Necháme se unést skupinou, nebo půjdeme proti proudu? Pomůžeme jen určitým lidem a ostatní budeme ignorovat? Jak rychle se ze skupiny ocitneme sami? Dílo bylo podtrženo minimalistickou hudbou Arvo Pärta.

Vladlena K.

Ohlasy publika:

Hravost. Kam? Prostě super! Přesnost pohybu. Naladění.

Ohlasy poroty:

Jedno z nejhezčích představení. Čisté, jednoduché, citlivé. Kostým odlišuje jednotlivé postavy a zároveň spojuje.

Elvíra Němečková

Kostýmy, svícení i citlivý projev vytvářejí krásnou a silnou atmosféru.

Dorota Gremlicová

Sdělný pohyb paží bych podpořil zastavením s minimalistickým gestem prstů. Jak by to celé vyznělo v bílém prostoru?

Tomáš Žižka

Citlivé vnitřní prožití bez přehnaného pohybového exponování. Jde-li o odmítání nebo podporu, odhalím až v závěru, a to mě baví a udržuje v napětí. Partneřina je funkční, přirozeně vzniká a zaniká.

Miroslava Stašková

Ohlasy tanečnic:

V Jablonci se mi moc líbilo. Mám z toho jen pozitivní dojmy, všichni byli moc příjemní a hodní. Choreografie byly krásné, daly mně inspiraci, co příště zlepšit nebo využít v dalším tancování. Doufám že se mi zase někdy naskytne příležitost to zažít znovu.

Anna Odvodyová

Silné emoce v nás vyvolalo závěrečné nedělní představení - Mezi světy, ZUŠ Náchod. Tanečnice, které v loňském roce získaly Cenu města tance, se spojily s neziskovou organizací Pferda a vytvořily choreografii společně s lidmi s mentálním a duševním onemocněním. Letošní Cenu města tance získal soubor ZUŠ Červený Kostelec. Choreografie nesla název (Ne)možnosti a byla opravdu skvělá. Součástí programu byla i návštěva Muzea skla a bižuterie, ve kterém bylo možné vytvořit si náramky z korálků. Přehlídka byla vydařená a se souborem jsme si ji moc užily.

Anna Kučerová

V Jablonci měli krásné divadlo. Myslím, že se nám to podařilo hezky zatancovat. Líbily se mi tam hlavně ty naše debaty u kaviček a na pokoji. Celé to bylo super.

Elen Kottová

Písňová soutěž Bohuslava Martinů

Již od května se svými vybranými dětmi začínám připravovat na mezinárodní pěveckou soutěž Bohuslava Martinů, která se koná vždy v říjnu v nádherných sálech Hudební školy a Gymnázia v Praze.

Je to soutěž v klasickém zpěvu, kde děti mají za úkol zazpívat tři písně. Lidovou, libovolnou z klasické oblasti a na závěr povinnou píseň od Bohuslava Martinů. Pro každou kategorii je povinná píseň jiná, a právě to je jedním z nejtěžších úkolů této soutěže. Děti jsou rozděleny do jednotlivých kategorií podle věku a jsou také rozděleny na děvčata a chlapce.

V tomto školním roce

jsem na soutěž připravovala čtyři žáky a ani jeden se ve velké konkurenci neztratil. Kristýna Marková (8. třída) a Honzík Marek (6. třída) si vyzpívali čestná uznání, Emička Procházková (6. třída) získala nádherné druhé místo a Kateřina Vaculíková (7. třída) neuvěřitelné 1. místo. Všechny děti podaly opravdu nádherné výkony a já si moc cením toho, že se nebojí postavit trémě a dokáží zazpívat ve velkém sále v Praze.

Asi jste si všimli, že s dětmi objíždím poměrně dost soutěží. Není to proto, že mám neskutečnou touhu vyhrávat (no, možná, že mě baví ty oslavy s dětmi :D), ale

proto, že tyto situace je neskutečně posouvají. Všechny mají trému a zbaví se jí jediné tím, že budou často vystupovat. Ale my máme většinu koncertů a soutěží

v podobě Skřivánka v naší aule. Proto se jim snažím vymýšlet nové výzvy v podobě soutěží v jiném prostředí. A věřte mi, že to má smysl. Děti jsou lepší a lepší a radu-

jeme se z výsledků. A to nejen z těch diplomů.

Dětem moc gratuluji a těším se na další společnou práci.

Mgr. Mirka Lendělová

Vánoce s našimi sbory

Začátek září je pro mě vždy symbolem velkého očekávání. Očekávání, v jakém stavu budou sbory v novém školním roce. A to jak z hlediska počtů, tak samozřejmě hlavně z hlediska kvality. Naše sbory jsou specifické hlavně tím, že každý rok zpívají v jiném složení. A nejde jen o hrstku změn, ale někdy i o změnu půlky sboru. S tím se musíme my, vedoucí jednotlivých sborů, „poprat“ a věřte mi, není to rozhodně nic jednoduchého.

Z hlediska počtů se v letošním roce změny týkaly hlavně sboru Rolnička a Sluníček. Počty se o dost zvýšily, což jsem nejvíce pocítila u nejmladších Sluníček. Je to i jediný sbor, kde jsme museli zápis ve finálním počtu 26

v průměru čtyřletých zpěváků zastavit. A i tak to je opravdu jízda.

Nyní už ale k prvnímu pololetí školního roku 2023/2024. Hned s první středou v září začal zkoušet sbor Zvonek. Čekala ho totiž návštěva a společný koncert s výborným sborem z Českých Budějovic Carmina. Na toto setkání jsme se velice těšili, protože náš host patří ke sborovým špičkám v ČR. Vyhrává řadu soutěží po celém světě a letos ho čeká výzva v podobě soutěže v New Yorku. Bohužel si paní sbormistryně hned na začátku září zlomila nohu a setkání jsme museli zrušit. Určitě ale bude domluven nový termín.

Zvonek se tak začal připravovat na další akci, která

nás čeká 9. listopadu v 17.00 v kině Drahomíra. Jde o vystoupení k připomínce Křišťálové noci. Na tuto akci jsme si připravily tři zcela nové písně, dvě s židovskou tematikou. K jedné písni jsme se vrátili po deseti letech a patřila k nejoblíbenějším písničkám sboru Zvonek.

No a samozřejmě, Vánoce se blíží. To znamená, že při zkouškách každého sboru zní třídou koledy a vánoční písně. V říjnu je to samozřejmě trochu zvláštní, ale nebojte. V obchodech vás to už za chvíli také čeká.

Termíny adventních a vánočních koncertů máme naplánované, tak se podívejte na jejich rozpis:

Čtvrtek 30. 11. 17.00
Adventní koncert

KMD
(Přípravný pěvecký sbor a Rolnička)

Pondělí 4. 12. 16.00
Vánoční trhy
(Rolnička a TAM-TAM)

Středa 6. 12. 16.00
Vánoční trhy
(Zvoneček a Přípravný pěvecký sbor)

Úterý 5. 12. 18.00
Koncert školního orchestru Lázně III
(Zvonek)

Úterý 12. 12. 17.17
Vánoční koncert sborů KMD
(všechny sbory)

Čtvrtek 14. 12. 19.30
Jazzové Vánoce KMD
(TAM-TAM a Grazioso)

Neděle 17. 12. 9.00
Kostel sv. Máří Magdaleny (Zvonek)

Na závěr mi dovolu, abych poděkovala nejen všem dětem za jejich skvělou práci, ale hlavně všem svým kolegům, kteří mi ve sborech pomáhají. Moc si jejich práce vážím a bez nich by to nešlo.

Milí rodiče, těším se s vámi na setkání na nějakém vánočním koncertě. Budeme se snažit, abychom ve vás probudili tu správnou vánoční atmosféru a hlavně...budeme se snažit vám udělat naším zpěvem radost a vyvolat ve vás alespoň trochu klidu v tom předvánočním shonu.

Mgr. Mirka Lendělová

Grazioso říjen 2023

Výstavy bez publika?

Blíží se Zimní výstava výtvarného oboru. V atelierech panuje tu více tu méně tvůrčí nálada, jak už to u takovéto činnosti může být, a výtvarníci zlehka, ale i velmi pracně realizují své záměry. Brzy budeme vybírat obrázky na pozvánku, domlouvat s hudebníky zahájení výstavy... a těšit se na společný svátek – představení všeho nejlepšího, co se nám během podzimu povedlo.

Jenže o takový zážitek je třeba se podělit, nejlépe se svými nejbližšími. A tady nastává

zklamání. Poslední roky sledujeme s kolegy neblahý trend, který už má nepochybně i své následky. Když dětem rozdáváme pozvánky na výstavu a už i prvňáčkové nám hlásí: ... maminka nepřijde, nemá čas..., tak je nám docela smutno.

A podobně to probíhá u starších dětí. Rodiče nemají čas přijít se podívat, co jejich děti na vybraném oboru dělají. Jak se rok od roku zlepšují, jak si stojí ve své skupině a jak dokáží své práce prezentovat.

Výstava je vždy velkou

a pestrou přehlídkou všech ateliérů naší školy. Pečlivě vybrané kolekce jednotlivých ročníků nabízejí přehled nejen o tvůrčích schopnostech a dovednostech žáků, ale i o různorodém a doplňujícím se působení pedagogů. Jsme Základní umělecká škola s propracovaným programem, unikátním systémem vzdělávání, které doplňuje a rozšiřuje možnosti základní školy. Jsme tu pro všechny děti, které mají určitý talent, a především zaujetí pro vybraný obor.

Naším cílem není vytvořit

z dětí umělce, ale poskytnout možnost rozvoje osobnosti všem a být oporou při přípravě na uměleckou školu těm, kteří si tuto cestu sami vyberou. Nejsme ani kroužek, kde poskytneme dětem veškerý materiál, oni si něco podle svého „vyrobí“ a pak si to odnesou domů. A když se jim příště nebude chtít, tak na výuku nepřijdou.

Pokud má mít rozšířená výuka smysl, je třeba dát dětem jasný signál – zajímá mě, co děláš, - je to pro mě důležité. Neučím si představit školní koncer-

ty bez diváků. Proč tedy výstavy bez návštěvníků? Výtvarníci si nezaslouží pozornost?

Blíží se Zimní výstava a já už se těším na děti a jejich rodiče, se kterými se v naší školní galerii Duhová paleta před Vánoci setkáme. Na děti, které se mohou pochlubit svým dílem a vyprávět o jeho vzniku.

Na děti a jejich rodiče, pro které je důležité, udělat si na sebe čas.

Mgr. Jitka Barochová

Inspirace výtvarníků sedmé třídy

Na konci minulého školního roku jsme se s výtvarníky loňské šesté třídy zaměřili na poznávání našeho města a kraje. Cílem výletu byla jedna z mnoha zaniklých obcí Krušných hor, jen kousek od hranic se Saskem, zvaná Königsmühle (Královův mlýn). Stačilo přejít kopce z Loučné a ocitli jsme se v kouzelném údolí s mnoha pozůstatky osídlení místa dávnými obyvateli. Civilizace jako by zmizela a kolem nás se zelenaly letní louky, lesy a na dně údolí tekla průzračná potok. Pěšinou přes můstek jsme došli mírným svahem k lesu, kde stál nejzachovalejší dům vsi – mlýn. Míjeli jsme holé zdi rozpadlých domů, kde ještě před válkou žili lidé své nelehké životy. My jsme se tu ocitli v krásném letním dnu, kdy louky kvetly, slunce hrálo a potůček lákal ke koupání. Ale žít tu v zimě? Cesta do vedlejší vsi zapadla závěsemi sněhu a mlha s ostrým krušnohorským větrem nejspíš ani nedovolily opouštět bezpečí domova. Procházet domy, vstupovat do opuštěných obydlí a číst z tabulek, kdo tu kdysi žil, bylo velice zvláštní. Nuceně opustit svůj domov jen s nejnужnějšími věcmi je pro nás těžko představitelné. Máme štěstí. Celé to místo bylo nesmírně působivé. K tomu nemalou měrou přispívaly instalace, sochy a objekty ze dřeva umístěné do krajiny po

řezbářských sympoziích a také šňůra s vlajícím prádlem na zahradě mlýna. Zážitky a fotografie z vysídlené pohraniční obce jsme si odnesli s sebou a budou nám inspirací.

Poznávání místa, kde žijeme, pokračovalo další den ve staré části Karlových Varů. Procházeli jsme lázeňským územím, vyprávěli si o počátcích historie našeho města a nechali na sebe působit ducha místa mezi horkými vývěry pramenů. Středem našeho zájmu byla také svěbytná architektura a její účel. Výtvarníci dostali pracovní listy s historickými obrázky původního města a vydali se hledat tyto stavby a místa. K obrázkům se vztahovala také řada otázek, které bylo třeba cestou k cíli zodpovědět. Například: Můžeme se v dnešní době procházet těmito místy? Sejít po břehu až k vodě? Jaká řeka teče tímto údolím? Kde se nachází toto místo? Co mají společného stavby na obrázcích? Jak se stavba jmenuje a je něčím významná? Jaká část města je asi na obrázku? Z jaké by to mohlo být doby? Najdeme ještě v našem městě takovéto domy? Poznáváš vysokou stavbu? Jak se jmenuje a jaká ukrývá tajemství? V pozadí je trochu vidět morový sloup, najdeš ho ještě dnes? A proč byl postaven? Co mě napadá, když tu chodím po prastarém městě jako ti, co tu

žili dávno před námi?

Odpovědi jsme společně vyhodnotili v prostoru Zámekské věže. Zde jsme měli domluvenou prohlídku s komentářem archeologa a historika Mgr. Jiřího Klsáka. Jeho obsáhlé a poutavé vyprávění o počátcích osídlení a vzniku našeho města nám pootevřelo pomyslná dvířka do dávné minulosti. Vystoupali jsme na věž a dívali se na nejstarší střed města téměř očima trubačů, kteří odsud kdysi vítali příjezdějící vzácné hosty. Na závěr prohlídky jsme sestoupili do sklepení, které je nejstarší dochovanou částí původně loveckého hrádka a je pravděpodobné, že se po kamenné podlaze procházel sám Karel IV.

Ten den vzniklo ve městě i pár zdařilých skic míst podle vlastního výběru a ty jsme pak v atelieru ještě proměnili technikou protisku ve „starobylé“ kresby.

Téma „poznávání místa, kde žijeme“ nás bude provázet nejen v tomto školním roce, ale i v dalších letech a obohacovat výuku o nové náměty pro naši tvorbu. Do starého centra se zjara zase vydáme a tentokrát navštívíme podzemí Vřídla, jedinečného přírodního úkazu od počátku spjatého s existencí našeho města.

Mgr. Jitka Barochová

Vylekaná užovka

Chtěla bych vám vyprávět, co se mi stalo, když jsem šla před týdnem do školy. Po cestě jsem uviděla strom kaštanů, který se mi moc líbil. Kaštany byly tak hezké, že jsem se rozhodla jich pak cestou domů ze školy nasbírat co nejvíce. Když jsem jich měla už plný košík, chtěla jsem jít domů, ale byl tam jeden problém. Na cestě jsem uviděla dlouhou užovku, která měla žlutou a černou barvu. Utíkala přede mnou, moc se bála a já taky. Když užovka konečně utekla, mohla jsem jít pomalu domů.

Druhý den jsem šla zase do školy. Nejdříve jsme měli matematiku, a když prošlo všech pět vyučovacích hodin, uklidili jsme si lavice a šli do družiny. Po družině jsem šla domů a po cestě jsem zase uviděla užovku, stejnou, jako předešlý den. Za okamžik za ní vyběhl malý ježek, s kaštany na zádech. Užovka na ježečka zasyčela a ježek rychle utekl, co nejdál od užovky. Užovka pak zase utekla pryč ode mě a já jsem mohla jít spokojeně domů.

Anhelina Adamiv, 9 let

Cesta domů

Spala jsem, vzbudila jsem se a se připravila se do školy. Jela jsem busem, ve škole jsme šli na matiku a učili se, ale najednou paní učitelka řekla JE NEDĚLE! Zeptala jsem se, aha ale proč jsme teda ve škole? Učitelka, no jo je pátek omlouvám se. všichni řekli NEVADÍ!! Učitelka řekla, vy jste teda hodný děti. Pak ale paní učitelka řekla, jedeme na školní výlet, jeli jsme, ale pak jak jsme dojeli, vše bylo hotovo a jela jsem domů, ale bus neměl kola. Tak jsem jela vlakem, protože můj dům je ve městě České Budějovice, je to moc daleko, všichni víme, že České Budějovice jsou daleko od Karlových Varů, někdo si myslí, že to je blízko, ale není to pravda, je to daleko, jela jsem vlakem, 6 hodin to trvalo. Ale byl to speciální vlak, ten jsem měla zaplacený na 3 roky, ano k tomu vše zadara, myslím vše ve vlaku. Vlak speciální stojí tak 168 tisíc, ubyly 4 hodiny, už jenom 2 hodiny, spala jsem a byla jsem doma: nebudu říkat opravdovou adresu, adresa je ***** **, ale rodiče byli doma a dali mi dárek, že jsem vydržela ve vlaku 6 hodin. Dárek byl můj ztracený plyšák, žila jsem zdravě a rodiče taky, konec. ŘÍKAM KONEC!!! CO JSEM ŘEKLA? KONECC!!!!!!

Eliška Mažeriková, 9 let

Ztracený drak

Jednoho dne drak si hrál s mladším bráchou Charliem. Charlie řekl, že má svůj bunkr a starší bratr Max mu odpověděl, ať ho tam dovede. A tak tam spolu letěli

Max řekl: Charlie, víš kde jsme? Že nevíš?

Charlie mu na to odpověděl: Hmm ne?! Zkusme to podle lišejníku, ale nejde to, škoda.

O den později je hledali jejich rodiče, ale nevěděli, kde se nacházejí.

Max volal na bratra: zkusme to tudy.

Charlie volal také: Ne, né, co tudy?

Max na to: Já už ti nevěřím, ale že jsi můj bratr, ale ztratíme li se už nebuděš můj bratr.

Tak šli dál a najednou se Charlie zaradoval.

Charlie: Hele, ještě kousek a jsme tam! Hele, náš domov!

Maminka se radovala, že je vidí: Kde jste byli?

Oba draci se kroutili: U babičky neboj.

Maminka kroutila hlavou, ale řekla: Dobře, budu vám tedy věřit, ale jen pro jednou.

Františka Johanová, 9 let

Tajuplná cesta ze školy domů

Byl pátek, ale ne jen tak ledajaký, byl totiž takový jiný, protože všechno bylo strašně jednoduché, dokud jsem nemusela jít do galanterie. Tam jsem se píchla o jehlu, zamotala jsem si vlasy do hřebenu a tím jsme skončili v práci. Ale pak se mi otevřely dveře. Já vypadla a zůstala jsem tam. Když jsem se probrala, jel na mi autobus, ale já jsem se najednou ocitla v backrooms. Tam jsem musela najít heslo, které bylo 3 6 5 2 1 4 8 l f u--\$) ``úě ář čí 7896544123000. Zadal jsem kód a šla jsem dál. I tam jsem musela najít další kód: 45 6 9 8 4 2 h Nfgv c jhf fvjhn bjk f jh u x p u tf g 4 2 3

6 9 8 5 1 65 5 45 45 5 5 4 5 5 45 8 54 4. Když jsem zadala tenhle kód, ocitla jsem se doma. Konečně.

Kateřina Hrdinová, 9 let

Sněhový čudlík

Žil jeden panák, jmenoval se Sněhový čudlík.

Narodil se v Antarktidě ale jednou se stala nehoda, a objevil se v Austrálii. Probudil se a uviděl, že tam kolem skákali klokani a běhali emu. Šel se rozhlídnout a setkal se s klukem, který se jmenoval Jonas. Čudlík šel k Jonasovi a zeptal se, kde se nacházejí. Jonas odpověděl, že jsou v Austrálii. Sněhový čudlík ani nevěděl, že Austrálie existuje. „Opravdu existuje?“ divil se Čudlík. „Ano, opravdu!“ potvrdil mu Jonas. „A ukážeš mi Austrálii?“ chtěl vědět Čudlík. „Dobře,“ souhlasil Jonas.

Jonas mu ukázal nejhezčí místa v Austrálii a Čudlíkovi se hodně Austrálie líbila, ale potom se skoro rozpustil a tak ho Jonas dal rychle do ledničky a začal plánovat, jak se Čudlík dostane domů. Než se Čudlík zase namrazil, Jonas měl už plán. Začali ho uskutečňovat, a až se jim to povedlo, Čudlík jel domů v mrazicím boxu. A Jonas jel s ním. Když se dostali do Antarktidy, tak se tam Jonasovi tak líbilo, že tam zůstal s Čudlíkem.

Alexandra Drozhzheva, 10 let

Cesta domu byla zlá

Jednou před miliony lety tu byla civilizace, kterou si nikdo z nás nepamatuje. Jmenovala se Artor. Jedna rodinka se rozhodla vydat na velký výlet do země jménem Držkopád. Tato území bylo velmi rozlehlé a byli tam hodní i zlí lidé. Ubytovali se v hezké a útulné noře pod stromem, která stála hodně peněz. Celý výlet byl velmi hezký.

Cestou zpátky šli pěšky. Cesta začala velmi hezky, ale něco se tam stalo. Narazili na velmi prapodivného muže, který jim řekl, ať jdou pryč. Rodina se rozhodla, že nikam nepůjdou. Pán se velmi rozčílil a začal se zvětšovat. Rodina před ním utíkala, ale divný pán šel za nimi. Rodina se najednou ocitla na okraji skály, neměli už kam běžet. Divný pán se blížil a rodina nevěděla, co dělat. A tak všichni skočili ze skály. Naštěstí pod skálou byla řeka a všichni to přežili, rychle vylezli z řeky a podívali se nahoru na skálu. A viděli, jak se ten divný pán zmenšuje a odchází.

Když se vydali od řeky, tak zjistili, že to tam znají. Bylo to totiž velmi blízko jejich baráku. Rodina byla velmi šťastná, že už jsou skoro doma. Asi po půl hodině došli domů do jejich nory.

Robin Rzounek, 10 let

Cesta kolem světa

Dnes odjíždíme z Asie, byli jsme tu za sestřenkou a tím započala naše cesta kolem světa. Bylo to super, vůbec se mi nechce odjíždět. Ale musíme. Kufry jsme už zabalili. Jej, docela se těším na další dobrodružství. Nasedáme do auta a jedeme na letiště.

Potom, co jsme nastoupili do letadla, tak tam seděla divná dívka, měla na sobě černou mikinu a modré Nike tepláky a koukala na mě. Mě nejvíc zaujal její batoh, basic černý od značky Vans. Rychle jsem na dívku zapomněla, už jsme spěchali na odbavení a těšili se na náš druhý cíl cesty a to.....ARGENTINA!!!

A kromě typických jídel a poznání památek zde jdeme i na fotbalový zápas. Já uvidím Messiho!!!

Neskutečný zážitek, vidět někoho, koho obdivujete, na vlastní oči. V Argentině jsme se moc dlouho nezdrželi a už jsme museli zase letět dál, abychom dodrželi náš plán cesty. Opět sbalit a na letiště. Náš let se zdržel, letíme totiž do Španělska, čeká na nás Barcelona, ale nad oceánem je bouře, tak se lety posunuly. AAA ten batoh znám, černý, basic od Vansu...to není možný, zase ta holka, ta samá, co byla na letišti v Asii.

No nic, šli jsme čekat na letadlo a hele, už přiletělo. Pomalu jsme nastupovali, a ta holka mě zastavila. Chytla mě za ruku a dala mi papírek, hned jak jsme si sedli na sedadla, přečetla jsem si co tam bylo napsáno, že mě prý zná a že mě viděla i jako prcka. Tak jsem koukala, kde sedí, ale nikde nebyla. Ještě jsem si okoukla papírek a tam bylo napsáno telefonní číslo. Zavolala jsem na něj a tam byl ženský hlas, který říkal, ať ihned vyjdu z letadla, že je tam bomba. Dostala jsem strach, vzala přátele a když jsem vyšla, tak

dívka běžela pryč a už neměla svůj černý batoh. Přišlo mi to divné. A pak mi to došlo, vždyť v tom batohu bude ta bomba. V rychlosti jsem vše vyložila přátelům, ale to už jsme byli na cestě k jakémukoliv pracovníkovi letiště, abychom mu řekli naše podezření. Ti neváhali a okamžitě evakuovali cestující z letadla, mezitím hned dorazila policie, a další policie a hasiči, no bylo to jako ve včelím úlu. Pyrotechnici nakonec batoh našli pod sedadlem číslo 43 a opravdu v něm byla bomba. Naštěstí ji zneškodnili, a potom, co vše vyšetřili, nás propustili. Při představě, že mě ale zná někdo, kdo dává bomby do letadel mi vstávají chlupy hrůzou, snad už ji nikdy nepotkám. Naštěstí vše dopadlo dobře. V cestě kolem světa jsme pokračovali hned další den, ale holku nemohu dostat z hlavy, ani potom, co jsme se vrátili domů.

Elisabeth Kopolovičová, 10 let

Živý pomeranč, co procestoval celý svět

Markéta si jednou chtěla dát pomeranč. Jenže když ho chtěla nakrojit, tak ji upadl. Podívala se na zem, aby ho zvedla, ale on nikde. Protože si to ten pomeranč mezitím už vyšel do světa. Ale to Markéta nevěděla. Pomeranč za pět minut uviděl velkého psa a řekl: „Hej ty, kde najdu jídlo?“ Pes se na něj podíval a šel dál. Pomeranči už ale fakt vyhládlo a tak šel hledat něco k jídlu. Uviděl malý kus chleba, ale pro něho to byl ve skutečnosti celkem velký kus. Najedl se a šel dál, až přišel k nějakému hradu a praví: „Fiha to je ale velký hrad.“ Rozhodl se, že se tam půjde podívat. Chtěl jít na vysokou věž, jinak, byl to Karlštejn. Když mu zbýval už jen jeden schod aby byl až nahoře, tak se skutálel dolů. Jelikož pomeranč se nikdy nevzdává, tak to zkusil znova. Když už se konečně dostal nahoru, byl moc šťastný. Ale nic přes zídku neviděl a tak se skutálel zpátky dolů. Po několika dnech se dostal na Slovensko. Na Slovensku se šel podívat do Tater. Když konečně vystoupal na horu, tak do něj kopl nějaký chlap a skutálel se zase dolů. Pomeranč se pak tedy rozhodl že navštíví Tatralandii. Takže si na sebe vzal plavky a šel plavat. Pak navštívil Rakousko, Německo, Polsko. Dále pokračoval svou cestu v Bělorusku, Litvě, Lotyšsku, Estonsku, Rusku. Pak byl i ve Finsku, Švédsku, Norsku, pak navštívil Faerské ostrovy a Ostrov Island. Další bylo Spojené Království Velké Británie a Severního Irsku, kde navštívil velké hodiny Big Ben. Dále jeho cesta vedla do Portugalska a Španělska. Pak byl ještě ve Francii, kde navštívil Eiffelovu věž a Disneyland, v Lucembursku, Belgii, Nizozemsku, Švýcarsku. V Itálii navštívil Koloseum a Šikmou věž. Pak byl ve Vatikánu, Slovinsku. A zkrátka, byl po celé Evropě, pak v Asii, v Severní Americe, Jižní Americe, Austrálii. Byl i na Antarktidě a v Africe. V Asii ho málem sežrala panda. V Jižní i Severní Americe se kochal památkami. V Austrálii ho málem sežral zelený pomeranč. Ale náš úžasný pomeranč ho rozsekal svojí dýkou. Na Antarktidě málem umrzl. Ale naštěstí mu pomohl eskymák Joe. V Africe ho sežral lev, ale pak z toho lva vylezl druhou stranou ven, protože, lvi přece nejí pomeranče! Pomeranč už se vracel pomalu domů, ale ještě se chtěl podívat do Prahy. V Praze navštívil Pražský hrad. Pak byl na Karlově mostě. Pak už se konečně, po 11 letech, vrátil domů do Karlových Varů. Doma se vrátil do své mísy. A takhle končí pomerančovo cestování.

Josefína Johanová, 11 let

Jak se vrátit domů

Jedu domů z Itálie a nevím kudy a jak mám jet. Asi pojedu vlakem. Koupím si 20 lístků, aby byla sranda. Moje kamarádka chtěla radši letět. Tak jsem jí dala svých 10 lístků. Když přijela na letiště, tak jí řekli, že je to na vlak, což nechápu, když jsem je koupila na nádraží. Takže si vlezla do vrtule od letadla, myslela si, že leze do autobusu. Trochu se to s ní zatočilo, ale docela v poho, ale potom letěli nad mořem. Už se dále na vrtuli neudržela a spadla do moře, takže tady její cesta domů končí, proč by ne. A já? Jsem stále na cestě...

Karin Nováková, 11 let

Osudná cesta domů

Byl jednou krásný slunečný den ve třídě 5.A. Byl Valentýn a v tu dobu se Vítek zamiloval do Terezy. Začali spolu randit, chodit, a jednoho dne, když jsem šel na záchod, viděl jsem je, jak se líbali. Byl jsem v šoku, tak jsem to vyfotil a poslal do všech sítí. Brzy na to se Vítek našel a cestou domů spáchal sebevraždu. (Všechno v tomto příběhu je lež, nevychází ze skutečných událostí.)

Nik Raza Mohamad, 11 let

Kubíčkův návrat do Austrálie

Jeden zdomácnělý ptáček jménem Kubíček se jednou koukal na televizi na pořad „Australské divy“ a viděl tam jak žijí andulky vlnkované. Povídá si sám pro sebe: „Jaké by to bylo kdybych žil s mou andulčí rodinou?“ Jeden den se ale definitivně rozhodl. „Udělám si výlet do Austrálie!“ povídá. Sbalil si batůžek, ledvinku a vzal si pravé české ponožky v sandálech. A vydal se na let. Let byl velmi dlouhý s mnoha přestávkami, ale nakonec se dočkal, doletěl totiž do..... „počkat“ Povídá. „a-ale t-to je přece není Austrálie! To je..... Itálie?!“ Ano, vážně dorazil do Itálie... Nakonec se rozhodl si dát Pizzu a pravou Italskou zmrzlinu. „Takže nakonec se mi tenhle výlet přece jenom povedl!“

Adéla Stryková, 11 let

Holub

Byl jednou jeden Holub a užíval si léto s kamarády Husou a se Skřivanem, ale potom se začalo ochlazovat a Skřivan s Husou se začali balit a Holub se ptal: „Kam se balíte?“ „Do teplých krajín,“ řekl Skřivan. „Neee?“ naříkal Holub. „Ahaa, my letíme na Bali.“ „A kdy se vrátíte,“ zeptal se holub. „V létě.“ A tak Holubovi nezbylo nic jiného, než na své přátele čekat až do léta, než se vrátí domů. Ale sliboval si, že příští rok se do teplých krajín vydá s nimi.

Viktorie Geňo, 12 let

Má cesta domů

Jednoho podzimního večera jsem šla domů ze školy. Byla už tma, takže nebylo skoro vidět na cestu. Zaslechla jsem nějaký divný zvuk, jako bych tam nebyla sama. Strnula jsem, myslela jsem si, že mě někdo sleduje. Když v tom se ozvalo tichounké mňoukání. Sklonila jsem se a rozhrnula hromádku listů, ze kterého se zvuky ozývaly. Schovávalo se tam strakaté kotě, které tam asi někdo zanechal. Bylo úplně promrzlé a sotva se hýbalo. Rozhodla jsem se ho vzít sebou domů a postarat se o něj. Je to už rok, co s námi bydlí a stále si myslím, že vzít ho domů bylo nejlepší rozhodnutí mého života.

Anna Karasová, 13 let

Doma nejlíp?

Říká se, že všude dobře doma nejlíp, pro mě to však neplatí. Vždycky, když přijdu domů, cítím jak se mi svírá žaludek, rozbolí mě hlava a začínám se klepat. Každým krokem se můj stres zvyšuje a zvyšuje. Vždycky, když jedu domů, tak se snažím návrat zdržovat, abych domů přišla co nejpozději. Až mě to vše jednou naštválo a rozhodla jsem se odjet, do Prahy. V Praze jsem strávila spoustu hezkých chvil a nejrůznějších zážitků. Nechtělo se mi vůbec domu. Nakonec to ale přišlo a musela jsem jet a ucítila jsem to znovu. Najednou jako když člověku v hlavě přepne a všechno hezké zmizí. Jela jsem domů s nechutí a nenávistí. Už jsem se neusmívala na každého jako do teď, mračila jsem se a snažila se nebrečet. Nakonec jsem však nastoupila do autobusu, který mě má dovézt domů. Snažila jsem se nemyslet na to, že jedu domů, naopak jsem myslela na to hezké, co jsem v Praze zažila. Nasadila jsem si sluchátka a pustila si moji oblíbenou písničku. Viděla jsem, jak rychle čas utíká a jak najednou zmizely domy, paneláky a mosty. Najednou zmizela i silnice a jeli jsme po louce. „Něco je špatně, ale co? Vždyť tenhle autobus jede do domu,“ říkala jsem si. Autobus náhle zastavil a řidič si stoupl. Viděla jsem, jak se mu v kapsa zalesklo něco stříbrného a pak v ruce držel Bum, výstřel. „A jeje, tak to mi ještě chybělo,“ říkala jsem si teď. Celý autobus začal křičet. Všichni začali panikařit a volat o pomoc, kromě mě. Nevím, co se to se mnou dělo, seděla jsem nehybně, nemluvila jsem, ani srdce už mi snad nebouchá. Lidé v autobusu se zvedli a snažili se otevřít dveře, ale řidič je všechny do jednoho postřílel. „Jsem jediná živá v tomto autobuse,“ říkala jsem si v duchu. Jelikož sedím vzadu přišel za mnou, cestou a odkopával mrtvé. „Jako jediná jsi zachovala klid, jako jediná si nepanikařila a proto ti předávám medaili klidu,“ řekl mi řidič. „Me- medaili?“ vyhrkla jsem ze sebe. „Ano medaili,“ odpověděl mi řidič, dal mi ji na krk, vzal pistoli a rozloučil se.

Vtom jsem se probudila, rozhlížela se a viděla autobus plný živých lidí, paní vedle se mnou klepala a říkala: „Asi jsi měla noční můru, tak jsem tě

vzbudila.“ Já ji však neodpověděla. Sluchátka mi zřejmě vypadaly z uší, když jsem spala, ale to mě v tu chvíli nezajímalo. Stále jsem si přehrávala ten sen v hlavě a zároveň jsem se snažila na něj zapomenout.
„Příští zastávka Karlovy Vary Tržnice.“

Aneta Benešová, 13 let

Cesta domů

Každou cestu domů jsem doufal, že nabouráme.

Každý den byl pro mě jen utrpení. Všude, kde jsem byl, mě to pronásledovalo. Chtěl jsem se toho zbavit, ale bohužel to nešlo a každým dnem se to stupňovalo.

Poprvé jsem to viděl jako dítě, mohli mi být dva, tři, nevím, proč si to pamatuji, protože mám obyčejně hodně špatnou paměť.

Podruhé se to objevilo, když mi bylo čtrnáct. Ze začátku jsem se bál, ale časem mě to spíš začalo otravovat, než děsit. Začalo mi to zasahovat i do mého osobního života, nikdy jsem v životě neviděl žádný smysl a tohle mi nijak nepomáhalo. Po dvou nevydařených pokusech o věčný spánek, jsem to vzdal a dost zlenivěl. Čas plynul kolem mě, ale já se nehýbal. Pamatuju si jen jízdy autem a to, že to bylo věčně vedle mě. Můj otec byl cholerik a stále na něco našťvaný a tak jezdil dost rychle a nebezpečně. Každou cestu jsem si přál, abychom nabourali a já to nepřežil. Až jsme jednou na cestě domů opravdu nabourali. Pamatuju si křik a světla a neskutečnou bolest. A pak ticho, už jsem si myslel, že jsem mrtvý, dokud mě neprobudil pláč mé matky. Když jsem otevřel oči a uviděl tu čistou a bílou nemocnici, chtělo se mi brečet, ale tentokrát ne z důvodu, že jsem přežil, ale proto, že to bylo pryč. Znovu jsem mohl být šťastný, znovu jsem mohl žít a chtěl jsem žít. Dodnes jsem za tu chaotickou jízdu domů vděčný, protože mě opravdu domů dostala.

Ema Ertlová, 14 let

Lusina cesta domů

V televizi říkali, že někdo unesl kočku. Ta kočka se jmenovala Lusi. Byla to zrzavo černá kočka. Byla opravdu nádherná.

Ahoj jsem Lusi a tohle je příběh, jak jsem se dostala od lidí, kteří mě unesli. No asi bych měla začít tím, jak mě vlastně unesli. Unesla mě partička lidí, nemohla jsem se moc bránit. Zavřeli mě někde ve sklepě, bylo tam jedno okno, ale bylo moc vysoko na to, bych tam vyskočila. I přesto jsem se tam pokoušela vyskočit. Bez úspěchu. Bohužel. Byla jsem tam několik dní. Bála jsem se, ale nemohla jsem nějak vymyslet, jak se dostat ven. Až jsem jednou v noci vymyslela, že bych tam mohla udělat nějakou horu z věcí a po ní jsem vylezla k tomu oknu. Jakmile jsem se dostala ven na ulici, tak byla tma a nevěděla jsem, kde to jsem. Začala jsem utíkat, než jsem našla nápis v úplně cizím jazyce. Byla jsem v jiné zemi a úplně sama. To bylo opravdu super. Utíkala jsem dál, ale vlastně jsem nevěděla, kam běžím.

Asi po roce a půl jsem se dostala zpátky do mého města. Byla to hodně dlouhá a složitá cesta domů, ale zvládla jsem ji. A teď můžu zase vidět svoje kamarády.

Anna Potřebuješová, 13let

CESTA DOMU

Byla jsem na jedné akci kde bylo dobrovolné lítání do jiné dimenze rozhodla jsem se, že by to mohl být jedinečný zážitek, proto jsem se jako jedna z mála přihlásila. Dostala jsem se na řadu po ani ne pěti minutách. Takoví divní lidé mě odvedli do tajemné uličky a pak do takové velké budovy, kde byla taková podivná malá raketka, jestli se tomu tak dá říkat, spíš taková plechová krabice. Nastoupila jsem dovnitř, ale nikdo tam nebyl. Vevnitř to bylo určitě větší, než z venku. Vyletěli jsme, začala jsem cítit takový divný tlak, nebylo to nic příjemného. Najednou jsem viděla, že padáme. Dopadli jsme na nějakou planetu, měla jsem strach, že nebudu moc dýchat, ale všechno bylo docela v pohodě, jen jsem měla fakt velký strach. Raketa byla rozbouraná na několik částí. Všude to strašně hezky vonělo, něco jako cukrová vata nebo popcorn, nevím. Začala jsem se po té planetě rozhlížet, nic jsme ale neviděla, jenom růžovou barvu, cukrové stromy a nějaké podivné zvířátka, nebo co to bylo. Najednou jsem spatřila dům, malý, ale ne zas moc malý, spíš takový normální rodinný dům pro tři osoby. Vešla jsem dovnitř a najednou jsem viděla dlouhou chodbu, která vedla do kuchyně. V kuchyni byl velký dřevěný stůl, asi z dubového dřeva, řekla bych, na stole byla sklenička z tenkého skla, na které bylo napsáno: vypij mě. Vypila jsem ji, chutnala něco jako voda a cukr, usnula jsem a o pár minutek později jsem se probudila na stejném místě, ze kterého jsme odcházela do rakety.

Nevím, jestli to byl sen, dva zvláštní lide na mě volali, ať jdu za nimi, ale otočila jsem se a rychle jsem běžela domů.

Michaela Svobodová 13 let

Dlouhá cesta domů

Jednou jsem se procházela po Tokiu a těšila se domů. Vtom mi někdo mi podkopl nohy, začernilo se mi před očima, i zvuky okolo mě utichly.

Po chvíli jsem cítila, že na mě začalo něco kapat, zjistila jsem, že to byla voda, slyšela i viděla jsem ji všude kole mě. Asi 10 minut jsem se rozhlížela kolem a přemýšlela, co se to vlastně stalo.

Kolem mě byly kameny a mokro. „Takže budu pod nějakou řekou v jeskyni,“ řekla jsem si a začala hledat východ. Trvalo mi to nějakou dobu, ani nevím jak dlouho. „Konečně vidím stromy,“ radovala jsem se a vyšla opatrně z jeskyně. „Super, les, kam teď, půjdu rovně,“ říkala jsem si a bloudila až do setmění. Lehla jsem si a vyčerpáním usnula. Druhý den jsem našla lesní borůvky, posilnila jsem se a šla dál. Takhle se to opakovalo každý den. Jen jídlo vždy bylo jiné, jednou to byly houby, podruhé maliny. Po několika dnech se to už nedalo. „Nechci už dál jít“ zoufala jsem si, spaní nebylo zrovna pohodlné, jídla málo, hygiena žádná a nohy bolely. Z toho všeho mi do zpěvu nebylo.

Najednou bylo zase černo. Když se rozjasnilo, stála nade mnou zdravotní sestra. Dávala mi otázky ohledně mě, jak se jmenuju a tak dále. Vysvětlili mi, že jsem ležela v bezvědomí na chodníku. Po týdnu různých vyšetření a pozorování jsem se dostala konečně domů.

Milena Křížová, 13 let

Dům v lese

Stephen King jednou napsal “Noční můry existují mimo logiku, jsou v rozporu s poezií strachu. V hororovém příběhu se oběť neustále ptá proč – ale žádné vysvětlení neexistuje a ani by nemělo být.

Nezodpovězená záhada je to, co s námi zůstává nejdéle.

Vždy jsem měl živé představy, ale tento sen mě znepokojil. Bylo to divoké a temné a dokonce to bylo nad moje standardy.

Takže ano, začalo to snem.

Podle typického vzoru noční můry, jsem měl zpoždění, zoufalé snažení se dostat do mého cíle, domu v lese, z nějakého naléhavého důvodu, na který jsem si nemohl vzpomenout. Jel jsem příliš rychle, abych se tam dostal. Viděl jsem stopaře příliš pozdě...

Byl mrtvý.

Byl jsem přesvědčený, že mě zavrou do vězení a už nikdy neuvidím svou ženu Lucu.

Náhle jeho tělo bylo pryč..Byl jsem v šoku z nehody. Stěží jsem se udržel na nohou.

Potřeboval jsem se dostat do toho domu. Měl jsem pocit, že tam na mě čekalo něco důležitého. Kolem sebe jsem viděl stíny postavy, byl to muž se sekerou v ruce a šel po mě. V tu dobu začínala bouřka.

Snažil jsem se utéct, tomu stínu. Věděl jsem, že to není jen stín a může mi ublížit. Běžel jsem co nejrychleji to šlo, až jsem dorazil k mostu, který stál mezi dvěma skalami a viděl jsem, jak na mě někdo z konce mostu mává a křičí: „Rychle sem! Tudy!“ Neměl jsem na výběr a tak jsem se co nejrychleji dostal na druhý konec mostu, pár minut na to, co jsem doběhl, se most zhroutil dolů do nicoty. „Rychle, schovejte se do kabiny!“ zakřičel znovu záhadný muž. Nevěděl jsem, jestli to není nějaká past, ale i tak jsem se tam vydal. Ten muž běžel hned za mnou. Jakmile jsem se dostal do kabiny, dveře se samy zavřely a on zůstal venku. Slyšel jsem už jen výstřely, které po chvíli vyměnil smích. Za oknem jsem viděl jen stíny té postavy se sekerou, která se na mě náhle otočila. Musel jsem vymyslet cestu ven. Každou vteřinu už bude klepat na dveře sekerou, jako Jack Nicholson v Osvícení. Byl jsem v pasti. Nebylo cesty ven. Kabina byla smrtelná past.

„Jdi za světlem,“ ozvalo se v dálí. Najednou se zadní dveře kabiny rozbily a zářilo z nich světlo, prošel jsem dveřmi a vše bylo venku zase normální. Vydal jsem se po cestě s lampami, věděl jsem, že tak budu v bezpečí. Cestou jsem našel i baterku. „Tak se ubráním před tím stínem,“ řekl jsem si.

V noční můře ovládla svět strašlivá temnota. Ten dům je poslední bezpečně místo na Zemi. Už chyběl jen kousek, maličký kousek, abych byl v domě. Najednou se čas začal zpomalovat, já nemohl běžet rychleji a „Thomasi vzbud se,“ probudila mě Luca. „Probud se, jsme tady,“ řekla a ukázala na dům. Dům v lese.

Elen Raunerová, 13 let

Cesta domů

Jednou jsem šel domů skoro o půlnoci.

Vracel jsem se jako běžně, autobusem, pak metrem a pak přes most na naši ulici.

Dneska se ale stalo něco zajímavého.

Už když jsem se blížil k autobusové zastávce, měl jsem pocit, jako by mě někdo sledoval. Naštěstí přijel autobus, a já jsem byl jediný, kdo nastupoval.

Cesta autobusem proběhla v pořádku, dojel jsem k metro stanici.

Tam jsem zase měl pocit, že mě někdo sleduje, a asi jsem měl pravdu. Na okraji mého zorného pole jsem uviděl, jako by tam někdo stál a díval se na mě, ale jakmile jsem se tam podíval, nikdo tam už nebyl.

Nenávidím to, ale jsem na to vlastně už dost zvyklý.

Halucinace mívám tak 5x denně, běžně, takže jsem si říkal, že to nic nebude.

A tak jsem nastoupil do metra a pokračoval v cestě domů.

Jízda metrem byla v pohodě, nic nenormálního se nestalo.

Takže jsem vystoupil na mojí konečné a šel jsem po schodech k mostu.

Všiml jsem si, že někdo stál na konci ulice.

Halucinace to nebyla, byl to nějaký muž, asi tak 50 letý.

Naštěstí to byl asi jen nějaký ožrala a nevíšim si mě.

Nakonec jsem došel v pohodě domů.

Ještě že ten člověk, kterého jsem tu věznil a mučil, neutekl.

Je načase se pustit zase do práce.

Jakub Laštůvka, 14 let

Málem poslední cesta domů

Být nočním hlídačem je docela lehké a navíc vám dobře platí. Je to hlavně kvůli jedné hře z roku 2014. Ale o tom jindy. Hlídám v jednom nákupním centru s oblečením. Není to tu ani tolik strašidelné. Můžu si totiž nechat rozsvíceno, sem tam si posvítit baterkou. Je tam většinou klid.

Jsem tu stejně jen kvůli pubertákům, kteří tu občas přespávají. Teda se snaží přespávat. Nic děsivého, co? Ale jednou se mi po cestě domů něco děsivého stalo.

Cesty domů bývají klidné, ale tahle, která se mi stala za jedné mokré listopadové noci, byla více než traumatizující. Vyšel jsem z obchodu v 00:00, přesně o půlnoci, nahmatl jsem v kapse klíče od auta a nastartoval ho. Pustil jsem si rádio, jako při každé cestě domů a uvolnil si kravatu. Vyjel jsem. Ulicemi se sem tam míhal nějaký ten človíček. Jel jsem a moje oči se zavíraly, ale já musel dávat pozor na silnici. Jakoby v mém těle byli dva lidé, jeden usínající a druhý skoro spící. Alespoň že rádio mě trochu drželo při vědomí. Najednou přede mnou blikala červená světla. Jakoby auto přede mnou zastavovalo. A taky že zastavilo. Vystoupily z něho dva stíny, viděl jsem jen jejich obrysy, nic víc. Jeden z nich mi zaklepal na okýnko, a mě nenapadlo nic lepšího, než ho otevřít. Tenhle chlapík mě chytl za košili a začal křičet, už ani nevím co, ale ještě k tomu vytáhl nůž z kapsy. V té chvíli jsem se mohl strachy podělat a nevěděl jsem, co mám dělat, služební taser a pistoli jsem nechal v práci. Ale jednu věc jsem přeci jen měl, pepřák. Stříkl jsem tomu chlapovi do obličeje celou dávku a ujel jsem mu, zatímco se zmítal v bolestech. Ten druhý po mně začal střílet, střely litaly kolem mě, ale ujel jsem. A to je hlavní. Ta oprava mě stála taky dost.

„Je to vše?“ zeptal se detektiv.

„Ano,“ odpověděl jsem.

„Máme jisté podezření, že vám chtěli ukrást auto a vás nejspíše zabít. Měl jste velké štěstí. Mohla to být vaše poslední cesta domů.“

Jan Rolník, 14 let

Houby

Povím Vám příběh, jak jsem se jednou vracel domů. Bylo léto, venku bylo vcelku teplo, tak jsem si řekl, že bych mohl zajít na pivo. Většinu místních lokálů jsem měl již prochozenou, ale slyšel jsem o nedaleké zapadlé hospůdce, kde je prý prima hospodský a pivo také není špatné. Tak jsem se tedy vydal tím směrem. Šel jsem hodinku a půl, až jsem uviděl hospůdku před sebou. Nakoukl jsem dovnitř, bylo tam vcelku plno, ale přesto jsem našel prázdný stůl. Objednal jsem si pivo, potom další a ještě jedno a zabředl do hovoru s místními štamgasty. Čas ubíhal, no neubíhal, přímo letěl, jak už to v hospůdce v létě bývá. Když jsem po chvíli mrknul na hodinky zjistil jsem, že už je dávno noc. S vidinou cesty domů jsem se rozhodl zaplatit a odebral jsem se ke kase. Již cesta ke kase mi trvala půl hodiny, s počty mi pomohl pan vrchní. Po zaplacení jsem se vydal na cestu domů.

Vyšel jsem z hospody a dal jsem se směrem, o kterém jsem předpokládal, že vede domů. Cesta byla lehce strmější, ale v tu chvíli mi to tak nepřipadalo. Po nějaké době, kdy mi cesta docela ubíhala, alespoň jsem si to tak myslel, se stalo něco zvláštního. Věřte mi to nebo ne, u cesty se najednou zjevily mluvící houby. Byly modro zelené s fialovými puntíky a koukaly na mě. Jedna povídá. :“Bedřichu, tys tomu zase dnes dal“. Vyděsilo mě to. Mluvící houby? V tu chvíli mi nepřišlo na mysl nic lepšího, než drzou houbu utrhnout a schovat do tlumoku. Šel jsem dál a houba v tlumoku pořád mluvila. Ze začátku se dožadovala svobody, potom mlela něco o počasí. Nakonec mi začala dávat lekce z historie. Už jsem měl houby plné zuby, jak pořád mluvila, po chvíli jsem ji z tlumoku vytáhl a ukousl jí kus klobouku, s vidinou, že ji umlčím. To jsem ale neměl dělat. Houba začala vřískat na všechny strany a náhle mě zaplavil snad celý houf jejich příbuzných. Houby se na mě valily ze všech stran. Pokoušel jsem se utéct, ale byly rychlejší. Zavalily mě a málem udusily.

Probral jsem se další den, z okna na mě svítilo sluníčko a houby nikde. Všude bylo bílo a doma jsem zcela jistě nebyl. Byla to nemocnice. Byl jsem celý pochroumaný, se zlomenou rukou a pěti naraženými žebry. Doktoři mi tvrdili, že jsem byl nalezen před nemocnicí na lavičce, kdo mě tam ale dopravil mi nikdo nebyl schopen říci. Jen já si zcela matně vzpomínám na krásnou červenou muchomůrku, jak mě nese z lesa ven. Ruku do ohně za to ale nedám.

Karel Jan Böhm, 14 let

Má cesta domů

Každý máme dva domovy. Do jednoho se narodíme a ten druhý si vybereme.

Domov. A tím nemyslím jen barák, ve kterém žijeme. Domov přeci nemusí být čtyři stěny, strop, podlaha a nábytek. Domov je hlavně o lidech, kteří ho s vámi sdílejí. O pochopení, lásce, důvěře, podpoře. Vlastně celý život hledáme... Domov.

Vše je šedivé. Zase jsem nevyspalá. Celou noc mě děsily noční můry, naštěstí už je to pryč, tedy jen do té doby, než půjdu zase spát. Musím do školy. V autobuse na mě všichni koukají. Co jim je? Připadá mi, že se přibližují. Ne, nechte mě! Už dost! V tom mě jedna starší paní chytne za rameno. Vyděsím se. Najednou už se nikdo nedívá, vše je jinak, nikdo si mě nevíšimá. Každý v autobuse, jakoby si žil ve vlastním světě a já byla jen vzduch. Jsem zmatená a vyděšená. „Jsi v pořádku, děvče?“ zeptá se ta paní, co mě drží za rameno. „A... a-ano. Jsem.“ vysoukám ze sebe, i když to není pravda. „Opravdu?“ Autobus zastaví na mé zastávce. „Už musím.“ řeknu té paní a odcházím. Stále se na mě ustaraně dívá, dokud autobus neodjede a ona mi nezmizí z dohledu. Procházím šedivým městem. Lidé se za mnou otáčí a něco si o mně špitají, najednou uslyším, jak na mě někdo volá. „Amélie!“ „Amélie!“ Prudce se zastavím a rozhlížím se kolem sebe, ale lidé kolem mě jen s nezájmem procházejí. Nevidím nikoho, kdo by na mě mohl volat, ale ten hlas volá dál, bez přestání a stále přidává na hlasitosti, za chvíli je křik nesnesitelný. Nemůžu se soustředit na nic jiného, než na to neustálé volání. „Amélie!“ „AMÉLIE!“ „AMÉLIE!“ Třeští mi hlava. Ať už to přestane! Hrozně to bolí! Přiložím si ruce na uši, abych aspoň trochu utlumila ten křik, ale nepomáhá to. Ten rámus je nesnesitelný, ale lidé kolem mě procházejí, jako by jim ten řev vůbec nevadil. „Copak jste hluchý?!“ Křičím, abych přeřvala hlasité volání mého jména. Ale nikdo nic. Už nemůžu. Klesám na kolena. Padám na chladnou zem. Už nemůžu. Tma. „Slečno, probudte se. Jste v pořádku?“ Jsem zmatená. Někdy pán se mnou třese. Co se stalo? Ležím na zemi a všechno mě bolí. „Slečno, jste v pořádku?“ ptá se znovu ten pán, ale už se mnou netřese, spíš mě drží za paži a pomáhá mi do sedu. „Ale ovšem. Jo jsem, jen... jen se mi zamotala hlava.“ zalžu, protože si sama nejsem jistá tím, co předcházelo tomu, než jsem upadla na zem. „Tak opatrně. Pojďte, pomůžu vám na nohy.“ Pán mě pomalu zvedá ze země, a když už stojím na nohách, tak mě chvíli drží, abych našla ztracenou rovnováhu. „Dobrý?“ ptá se. „Ano, už je to dobré.“ Pán si mě chvíli prohlíží a pak moji paži pustí. Odcházím, ale kam vlastně jdu? Do školy! Kolik je hodin? Kouknu na hodinky. Mám ještě dvacet minut a škola od sut už není tak daleko. Zbytek cesty do školy proběhne bez nějakých větších komplikací, jen mám pocit, že mě někdo sleduje. Cítím se v nebezpečí, a tak radši přidám do kroku. Kousek od školy už běžím, abych se zbavila toho podivína, co mě pronásleduje. Uf. Jsem uvnitř. Konečně se cítím aspoň trochu v bezpečí. V šatně potkám svou kamarádku Agátu. Jsem ráda, že je tady. Dodává mi větší pocit bezpečí a odvalu. Jdeme spolu do třídy a povídáme si. Sedneme si spolu do naší oblíbené lavice u okna, odkud pozorujeme lidi na ulici,

ptáky a mraky. Před začátkem hodiny si spolu povídáme o našem víkendu. Marta, která sedí za námi, se na nás divně dívá, teda hlavně spíš na mě. Agáty si vůbec nevšímá. „S kým to mluvíš?“ zeptá se Marta. „No přeci s Agátou, nevidíš?“ řeknu a ukážu vedle sebe, ale Agáta tam není. Kam tak rychle zmizela? „Kde je?“ ptám se Marty. „A kdo?“ zase si ze mě dělá legraci. Kašlu na ní. Hodina začne, ale Agáta nikde. Vráti se až po konci hodiny. „Kde jsi byla? Nebylo ti dobře?“ Agáta jen přikývne. Po škole jdeme spolu městem k autobusovému nádraží, odkud mi pojedou autobus domů. „Jo, dneska to bylo ve škole docela dobrý, ale tu Martu nechápu. Prý s kým to mluvíš.“ vyprsknu smíchy. Agáta se taky usměje. Chvilí na sebe koukáme, pak sklopím zrak a opět si koukám jen na špičky bot. „Stejně nechápu, jak jsi dokázala tak rychle zmizet, nechápu to prostě. Jako já vím, že ty občas takhle mizíš, ale dneska to bylo obzvlášť povedené. Pořád mi ale hlavou vrtá Marta. Vůbec si tě nevšímá, jako bys vůbec neexistovala.“ podívám se vedle sebe na Agátu, ale už tam není. Zastavím se. Chvilí se rozhlížím, jestli se jen neschovala, jak to ráda dělává, ale nikde není. Asi musela už jít domů. Jen pokrčím rameny a jdu sama dál. Ale kam? Počkat. Kam to vlastně mám namířeno? Domů! Přeci domů! No jo, ale kde to je? Co to vlastně je takový domov? Všichni mi vždycky říkali, že domov je tam, kdy bydlím, ale tohle to slovo nevystihuje. Domov je určitě něco jiného než dům, ve kterém bydlím. Je to něco víc. Musím ho najít! Vyrazím, když v tom ucítím sladkou vůni. Najednou mi přijde svět barevnější. Ta vůně ve mně vzbuzuje radost a takové příjemné teplo u srdce. Mám takový pocit, že přesně tohle je částí definice domova. Přesně takhle by měl vonět můj domov. Jdu za vůní. Pak ale z ničeho nic přestane a já se zastavím někde v temnotě. Zas je svět šedý. Jsem ztracená? Ztratila jsem se? Ne určitě ne. Znáám to tu. Aspoň doufám. Najednou na mě ze tmy zase někdo volá. „Amélie!“ „Amélie!“ „Amélie!“ „Amélie!“ Zvuk zase přidává na hlasitosti, obávám se, že zase zkolabuju. „Ne.“ řeknu si. „Znovu už ne. Nech mě být! Co po mně chceš? Co chceš?! Nech mě být! Jdi pryč! Nech mě!“ Začnu utíkat, ale volání mě stále dohání. Utíkám, seč mi nohy stačí. Běžím a běžím, až doběhnu do obchodu, kde jsou jen samé knihy. Na stěnách i na stolech po celém obchodě. Jak se to místo jenom jmenuje? Knihkupectví! Jo knihkupectví. Schovala jsem se před tím hlasem do knihkupectví. Když se za mnou zavrou skleněné automaticky posuvné dveře, volání zmizí. Jako by se nemohlo dostat přes ty skleněné dveře. Svět se zase trochu obalí barvami a já se nemohu ubránit úsměvu, který se mi objevil na tváři. Jo! A máš to! Procházet se mezi regály plných barevných knih je velice uklidňující. To je určitě taky součástí domova. Ticho a klid. V mém domově určitě musí být taky nějaké takové knihkupectví, nebo aspoň pár knih. Když už mám pocit bezpečí, vylezu ven z knihkupectví. Venku je nádherně, je začátek léta a slunce krásně hřeje. Rozhlížím se po světě, který je plný barev a krás. Nemám jasný cíl, a tak se jen tak procházím po městě. Jdu přes park. Je docela tichý a v lehkém předletním vánku mě na mé cestě za domovem doprovází šum listů. Pak ale zaslechnu, jak odněkud z parku vychází líbezná hudba. Chci slyšet víc a tak za hudbou přímo utíkám. Můj svět se krok po kroku čím dál víc vybarvuje. Najednou mi přijdou barvy sytější a tak nějak... barevnější. Když doběhnu k místu, odkud hudba vychází, spatřím podium, kde hraje orchestr a pod nimi na dřevěném parketu tancují lidé v párech. Dámy mají boty na podpatcích a šaty různých barev i střihů. Některé jsou dlouhé až ke kotníkům a jiné jen po kolena, ale všechny se při otočce nádherně rozvlní. Pánové mají přísně upravená saka, motýlky, kravaty, košile. Všichni vypadají naprosto překrásně. Páry jsou přesně synchronizované, takže jejich skoro totožné pohyby ve stejnou dobu vypadají naprosto úchvatně. Připadá mi, jako kdyby létaly, jako by se vznášely na tonech. Hudba, i když je orchestrální, je velice chytlavá a tanec naprosto kouzelný. Nemohu si pomoci a začnu taky tancovat do rychlého tempa hudby. Najednou se cítím... svobodná, volná, prostě... svá. V mém domově se bude tančit a bude prostoupený hudbou. Bude plný radosti a svobody. Najednou začne pršet, ale není to takový ten šedivý déšť. Je barevný, je plný barev. Je svěží a prostě krásný. Myslíte, že i v domově se dá udělat takovýhle déšť? Ať tak či tak, chtěla bych ho kousek i k sobě do domova. Utíkám se schovat do nedalekého altánu, i když vlastně neutíkám, spíš poskakuju. Tancuju v dešti. Déšť má vlastní hudbu. Vlastní rytmus i tempo. Úžasný to muzikant. Necháávám si dešťové kapky stékat po obličeji. Vlasy mám úplně mokré, stejně jako oblečení, ale není mi zima. Něco uvnitř mě, mě hřeje. Je to nádherný pocit. Něco takového jsem ještě nezažila. Vlastně už se ani nechci schovat. Chci být venku v dešti. Chci, aby na mě přšelo. Chci, aby po mně stékaly dešťové kapky. Chci ten pocit v hrudi. Chci tančit v dešti. Všichni na mě koukají jako na blázna, ale nevšímám si jich. To oni jsou blázni. Ti co se šli před deštěm schovat nikdy nemůžou pochopit, jak je to krásný pocit tančit v dešti. V tom ke mně přijde kluk s deštníkem a já přestanu tančit. „Jsi v pořádku?“ zeptá se mě starostlivě. „A ty? Takhle schovaný pod deštníkem, při tak krásném dešti?“

„Nechci zmoknout.“ Odpoví ten kluk. „Neschovávej se. Když se budeš pořádku takhle schovávat, nikdy nezjistíš, co je tam venku. Nikdy nezkusíš, jak chutná život.“ Kluk na mě chvíli zmateně kouká z pod deštníku a já se na něj celá mokrá usměju a natáhnu k němu ruku. „Tak se neboj a pojď.“ Kluk trochu nesměle vloží svoji dlaň do té mé a já si ho přitáhnu trochu blíž k sobě. Pořád v druhé ruce drží deštník. Vezmu mu ho a odhodím ho. Kluk se na mě zmateně podívá. „Vidíš. A je to. Teď žiješ.“ Zmateně na mě kouká. „To nechápu.“ řekne po chvíli. „Spíš na mě prší.“ Zakoulím očima. „Ukážu ti to.“ chytnu i jeho druhou ruku. „Budu tě vést.“ řeknu a uděláme jeden krok, pak druhý a třetí. Potom i čtvrtý a pátý a pak tančíme. Tančíme spolu v dešti. Ale ten kluk si pořád není úplně jistý. „I déšť má svou hudbu. Když mu budeš chvíli naslouchat, uslyšíš ji.“ Ten kluk na mě chvíli koukal, jako na blázna, pak se ale zaposlouchal do zvuku deště, a pak uslyšel a pocho-pil. Najednou se nám tančilo mnohem lehčeji a snadněji. Najednou jsme byli jenom mi dva a dešťová hudba. My dva uprostřed dešťových kapek. Bylo nám jedno, jestli na nás prší a jestli na nás někdo kouká a co si o nás myslí. Byla jen tahle chvíle. Tento přítomný okamžik a nic víc. Ten pocit, to co jsem cítila při tom tanci, byl nepopsatelný. Zas mě hřálo u srdce a svět mi přišel tak nějak... úplný. Cítila jsem se... doma. Není to náhodou tím klukem z pod deštníku? Jakmile přišel a vložil svoje dlaně do těch mých, projelo mnou prapodivné elektrizující chvění. Najednou jsem se cítila... úplná. Jako by mi celý život něco chybělo a teď, s ním, byla konečně kompletní. Tak tohle je domov? Takovýhle chvění, žár v hrudi, radost, bezpečí, pochopení, tanec, hudba a úplnost? Pokud ano, tak jsem ho konečně našla. Tohle je můj domov. Jsem doma.

Sedím na posteli. Svět je šedý. Koukám na sebe do malého zrcátka na nočním stolku. Proč mám šedé vlasy, vrásky, zkrabatělou kůži a na ní tolik znamének? Co se děje? Jsem zmatená. Pronásledují mě hlasy, ale už jsem si na ně docela zvykla. Stěny se ke mně naklánějí a sledují mě. Mluví na mě, ale já jim nerozumím. Někdo mě sleduje. Jsem v nebezpečí. Ne! Nechte mě být! Hlasy zesilní. „Amélie!“ „Amélie!“ „Pojď domů!“ „Amélie!“ „Jsi k ničemu!“ „Nikdo o tebe nestojí!“ „Amélie!“ „Nikdo tě nemá rád!“ „Pojď domů!“ „Jsi na vše sama!“ „Amélie!“ „Amélie!“ „Zbabělče!“ „Jsi slabá!“ „Nic nedokážeš!“ „Amélie!“ „Nikdo o tebe nestojí!“ „Jsi sama!“ „Nikoho nemáš!“ „Amélie!“ „Všichni to s tebou vzdali!“ „Amélie!“ „Amélie!“ „Amélie!“ „Pojď domů!“ „Zbabělče!“ „Pojď domů!“ „Amélie!“ „Pojď domů!“ „Domů!“ „Amélie!“ „Amélie!“ „Domů!“ „Domů!“ „Amélie!“ „Pojď domů!“ Hlasy vycházející z bílých stěn jsou nesnesitelné. „Nechtě mě! Budte zticha! Ticho! Nechte mě! Už dost! Držte hubu! Ne! Ne! Už dost! Nechte mě být!“ Motá se mi hlava. Točí se se mnou celý svět. Neexistuje čas ani prostor. Jen bolestivě bílé stěny, hlučné hlasy a šedý svět kolem mě. Pak najednou hlasy zmizí a já si uvědomím, že mi po obličeji stékají slzy. Mají pravdu, jsem sama. Agátu už jsem neviděla ani nepamatuju, jednou se prostě začala obje-vovat čím dál méně a méně a pak, jednoho dne zmizela a už se nikdy neobjevila. Jsem sama. Jsem k ničemu. Nikdo o mě nestojí. Nikdo mě nemá rád. Jsem na vše sama. Jsem zbabělec. Jsem slabá. Nikoho nemám. Chci domů, i když vím, že žádný nemám. Začnu usedavě plakat. A najednou ten smutek nejde zastavit. „Amélie?“ Ten hlas znám. Otočím se na druhou část pokoje. Někdo tam v rohu stojí. Poznávám ho. Je to ten kluk z pod deštníku. Přijde ke mně blíž a sedne si vedle mě na postel. „Nechceš si zatančit?“ „Vždyť tu nemáme déšť.“ namítnu. „Opravdu?“ řekne a najednou začne pršet. Ale není to takový ten šedivý déšť. Je barevný, je plný barev. Je svěží a prostě krásný. Najednou se pokojem rozlehnou barvy. Všude, kam dopadne kapka barevného deště, se rázem zbarví. Najednou je zase svět barevný a vše je v pořádku. Tančíme spolu v dešti. Konečně se zase cítím kompletní a prostě dokonalá. Nevadí nám, že na nás prší. Užíváme si každou kapku, která na nás spadne. Tahle chvíle je dokonalá. „Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptám se toho kluka. „Lidé mi říkají einerfrozichs.“ To slovo. Něco mi připomíná. Jako bych ho už jednou slyšela. Pak se otevrou dveře od pokoje a vše zmizí. Kluk z pod deštníku, déšť, barvy. Svět se opět zahalil do šedivého stereotypu. Ve dveřích se objeví nějaký člověk. Ošetřovatelka. „Dobré ráno, Amélie. Nesu vám snídani.“ Když mi položí jídlo na stůl a já si k němu sednu, ucítím, jak si ke mně někdo přisedl. Ten kluk. Einerfrozichs. Jeho jméno my pořád vrtá hlavou. Einerfrozichs. Einerfrozichs... Pak mi to dojde. Schizofrenie. Nejdříve se na něj vyděšeně podívám, ale pak mi dojde, že to není pravda. Vždyť je to můj kluk z pod deštníku. Usměje se na mě a já se usměju na něj. Svět zase dostane své barvy a já se cítím úplná. Jsem doma.

Nela Gábrišová. 16 let